

er i Øjeblikket, med Respekt at melde, en død Torsk, det kan ikke nytte at røre ved den. Selv om de tre Partiers Ordførere bliver ved med at tale venligt om den Sag, kan den dog ikke blive levende, før der findes en Løsning, der ikke alene skaber en glidende Skala, som eventuelt kan gaa ned, men som ogsaa bevirker, at Levefoden stadig kan gaa op, at der kan opnaas en stadig stigende Levefod for Statens Funktionærer. Ellers kan den glidende Skala ikke gennemføres, og ellers er den heller ikke retfærdig, for Statens Funktionærer maa ligesom andre have Mulighed for at forbedre deres Levefod, ellers er der snart ikke noget i Verden at leve for. Jeg tror ikke, det ærede Medlem fra Kellerup skal spille sine udmærkede Evner paa denne Sag, som han alligevel ikke vil faa noget som helst ud af.

Der har været talt meget om Kvinders Ligeberettigelse med Mænd i Statens Tjeneste, og det er vel det eneste Princip, der er fuldt ud gennemført i dette Lovforslag. Jeg tør nu ikke komme dybt ind paa dette Spørgsmaal, jeg vilde derved i høj Grad rage uklar med det ærede 13de Medlem for Hovedstaden (Elna Munch), der repræsenterer den største Stormagt her i Verden. Men jeg kan ikke undlade at sige, at jeg tror, der er mindre Grund til at tale om Kvinders Adgang til alle mulige Stillinger i Statstjenesten end til at søge at finde de Stillinger, som fortrinsvis egner sig for Kvinder, og søge at skaffe dem ordentlige Lønninger i disse Stillinger. Det Krav fra Kvindesagens Venners Side, at Kvinderne skal ind i alle mulige Stillinger, er af meget tvivlsom Værdi for Kvinderne selv. Det vil upaatvivlelig, naar vi nu endelig løber Linen ud, fordi alle Partier er saa ridderlige, at de gaar med til at gennemføre dette Princip, føre til, at Kvinderne glider ud af Arbejdsmarkedet mange Steder; man vil simpelt hen ikke bruge dem der, og Resultatet vil blive, at Kvinderne er kommet fra Asken og i Ilden. Der er mange Stillinger, hvor Kvinderne udmærket vil kunne bruges, Postvæsenet og Jernbanevæsenet f. Eks., hvor man kører med Stude og aldrig skynder sig, og hvor man heller ikke har Brug for noget Initiativ — for skal der noget Initiativ til, kommer det udefra. Der vil Kvinderne sikkert være aldeles udmærkede. Ogsaa i Rigsdagen, i alle de repræsentative Stillinger, hvor for meget Initiativ kan være til Skade, der vil det være udmærket at faa Kvinder ind, og jeg ved ogsaa, at de repræsenterer ud-

mærket i denne Forsamling, meget bedre, end vi Mænd formaar det. Men paa de Steder, hvor det skal gaa hurtigt, og hvor der fordres Initiativ, som f. Eks. i Telegrafvæsenet og Telefonvæsenet, eller hvor det i alt Fald skulde gaa hurtigt, men hvor man ganske vist endnu ikke er begyndt paa Hurtigheden, tror jeg, det varer længe, før Kvinderne kan hævde deres Stilling, saa de kommer frem i de førende Stillinger; og gør de ikke det, er der ingen Tilfredsstillelse for dem i et Arbejde, saa er det i Virkeligheden til Skade for dem i Stedet for til Gavn at have Adgang dertil.

Men det er der jo ikke noget at gøre ved, det vil naturligvis gaa sin Gang. Min Mening er, at det, vi trænger til, det er ikke Kontordamer, men Kokkepiger. Med de Priser, der for Tiden er paa Mad, tror jeg, de unge Mænd, der staar for at skulle gifte sig, vil forstaa, at en god Kokkepige er hundrede Gange mere værd end en af disse stakkels Damer, der sidder paa en Kontorkrak og kommer til at se blegstotige og syge ud, medens de er underdejlige at se, naar de gaar og laver Mad eller passer Børn. Og dersom de unge Damer, der sidder paa Kontorstolen, vidste, hvor daarligt de ser ud, naar de sidder paa Stolen, og hvor nydelige de ser ud, naar de gaar i Køkkenet, saa vilde de aldrig et Øjeblik længere blive siddende paa Stolen. Men der er jo foreløbig ikke noget at gøre, den Slags Ting maa gaa deres Gang, vi andre har blot at følge Trop, til man har løbet Linen ud.

Jeg vil derimod gerne lægge et godt Ord ind for et Krav, som adskillige har talt om, nemlig at der gives et Tillæg til Statstjenestemænd med Børn. Dette er ganske nødvendigt, vi kan, saa vidt jeg kan se, ikke fortsætte paa den Maade, at en Familiefader, der har f. Eks. 6 Børn, ikke skal have mere i Løn, end en ugift Lærerinde eller Kontordame kan faa i et lignende Embede. Den Ordning er ganske uforsvarlig og bør ikke fortsættes; Hjemmets Standard vil paa den Maade blive sat ned i en lavere Klasse, og det tror jeg ikke, at Hjemmene eller Samfundet i Længden staar sig ved. I hvert Fald kan de Partier, om jeg saa maa sige, eller de Medlemmer, som holder paa Hjemmet i dets gamle Skikkelse, ikke fastholde det Standpunkt, at Familieforsørgeren ikke skal have mere end den, der ingen Familie har at forsørge, for Hjemmene i den gamle Skikkelse kan ikke opretholdes, hvis det Standpunkt fastholdes.